

IRINEU MIHĂLCESCU

ISTORIA SFÂNTĂ A VECHIULUI ȘI NOULUI TESTAMENT PENTRU COPII ȘI ADULȚI

Lucrare apărută cu binecuvântarea
† Î.P.S. TEODOSIE, Arhiepiscopul Tomisului

Cu o introducere de
Preot Cercet. Șt. Dr. **ION-ANDREI ȚÂRLESCU**
ACADEMIA ROMÂNĂ
Pictură bizantină de
VALERIU STOICA

Editura
ANDREAS
print

VECHIVL TESTAMENT

1. FACEREA LUMII ȘI A CELOR DINTÂI OAMENI. CĂDEREA OMULUI ÎN PĂCAT. FĂGĂDUINȚA UNUI MÂNTUITOR

ntâi și întâi a făcut Dumnezeu Cerul și Pământul.

Prin *Cer*, se înțeleg Îngerii, iar prin *Pământ* se înțelege materia din care Dumnezeu a făcut lumea în ordinea următoare:

În ziua întâi a zis Dumnezeu să fie *lumină* și s-a făcut lumină.

În ziua a doua a zis să se facă *tăria* sau *cerul*, adică întinderea albastră, care ni se pare că are

forma unei bolte, și s-a făcut.

În ziua a treia a zis să se despartă uscatul de apă și să rodească iarbă și pomi. Și s-a făcut așa.

În ziua a patra a zis să se facă luminători pe cer: Soarele, Luna și Stelele. Și s-a făcut.

În ziua a cincea a zis Dumnezeu să producă apele vietăți, și pasările să zboare în văzduh. Și s-a făcut așa.

În ziua a șasea a zis Dumnezeu să producă Pământul ființe târâtoare, animale domestice și fiare. Și s-a făcut așa. După aceea a zis: „*Să facem om după chipul și asemănarea noastră, ca să stăpânească marea și pământul și tot ce e pe ele*“. Și a luat Dumnezeu țărână și a făcut pe om din ea și i-a suflat duh de viață. Și a numit pe om *Adam* (pământ), pentru că trupul lui a fost făcut din pământ, pe când sufletul i s-a dat de către Dumnezeu.

Iar în ziua a șaptea n-a mai făcut nimic, ci a binecuvântat această zi, ca să fie zi de odihnă pentru oameni.

2. Și a pus Dumnezeu pe Adam într-o grădină frumoasă, cu pomi roditori, care se numea *Eden*. Acolo a dat Dumnezeu un somn adânc lui Adam și i-a luat o coastă, și a făcut pe femeie. Și când s-a sculat Adam din somn și a văzut pe femeie, și-a dat seama că e la fel cu el și a zis: „*Aceasta este os din oasele mele*“ și i-a pus numele Eva, care înseamnă „*mama a tot ce este viu*“.

Și a binecuvântat Dumnezeu pe Adam și pe Eva și le-a zis: „*Creșteți și vă înmulțiți și umpleți Pământul și-l stăpâniți*“.

2. CAIN ȘI ABEL. NOE ȘI POTOPUL. TURNUL BABEL

1. Cei dintâi copii ai lui Adam au fost **Cain și Abel**. Când a născut pe Cain, Eva a zis: „Am dobândit“, crezând că acesta va fi Mântuitorul făgăduit de Dumnezeu.

Cain se îndeletnicea cu lucrarea pământului, iar Abel, cu creșterea oilor. Cain era răutăcios și invidios, iar Abel, bun și blând. Odată au adus amândoi jertfă lui Dumnezeu. Abel a adus ca jertfă ce a avut mai bun în turma sa, iar Cain, ce a fost mai rău din roadele sale. Și Dumnezeu a primit jertfa lui Abel, iar pe a lui Cain, nu. De necaz, Cain a ucis pe fratele său într-o zi, pe când se aflau amândoi la câmp. Pentru fapta sa, Cain a fost aspru pedepsit de Dumnezeu și muștrat de cuget, așa că n-a mai putut trăi alături de părinții săi, ci s-a retras cu soția și cu copiii într-un alt ținut.

Ca mângâiere pentru pierderea lui Abel, Dumnezeu a dat lui Adam un alt fiu, tot așa de bun și blând ca Abel. Acesta s-a numit Set.

2. Din urmașii lui Cain și ai lui Set s-a înmulțit repede neamul omenesc. La început, urmașii lui Cain erau răi, iar ai lui Set, buni, dar cu vremea, amestecându-se unii cu alții, s-au făcut toți răi. Răutățile de tot felul se țineau lanț, iar Dumnezeu nu se mai gândea decât la un singur om, numit **Noe**. Acestuia i-a spus Dumnezeu că va distruge pământul cu un potop și i-a poruncit să-și facă o corabie mare. În ea să intre el cu soția și fiii săi și câte șapte perechi dintre animalele curate și două dintre cele necurate, precum și provizii pentru toți. Noe a făcut așa cum i-a poruncit Dumnezeu. Când corabia a fost gata și încărcată cu familia sa și cu animalele, a început să iasă apa din pământ și să cadă o ploaie mare, care a ținut fără încetare 40 de zile și 40 de nopți. Apa s-a înălțat până peste vârfurile celor mai înalți munți și a acoperit tot pământul. Toți oamenii și toate viețuitoarele de pe pământ s-au înecat, iar corabia plutea pe deasupra apei.

Abia după șapte luni, apele au început să scadă și corabia s-a oprit pe vârful Muntelui Ararat din Armenia. Ca să vadă dacă au scăzut apele la poalele muntelui, Noe a dat drumul din corabie unui corb, care nu s-a mai întors. După aceea a dat drumul unui porumbel care, negăsind loc uscat unde să stea, s-a întors înapoi. După șapte zile, a dat drumul din nou porumbelului, care s-a întors acum cu o ramură de măslin în cioc, ceea ce însemna că apele mai scăzuseră și pomii începuseră să înverzească. După alte șapte zile, porumbelul, slobozit din corabie, nu s-a mai întors. Aceasta însemna că apele scăzuseră de tot. Acum Noe a ieșit din corabie cu toți ai săi și cu viețuitoarele adăpostite în ea și a adus jertfă de mulțumire lui Dumnezeu. Și Dumnezeu a binecuvântat pe Noe și casa lui și i-a făgăduit că-i va da în stăpânire tot pământul și că nu va mai pierde lumea cu potop.

3. Noe a avut trei fii: Sim, Ham și Iafet, din care s-au înmulțit iarăși oameni și iarăși s-au făcut răi. Nemaiputând trăi toți la un loc, o parte dintre ei s-au coborât din Armenia în Câmpia Sinaar sau în țara Babiloniei, între Tigru și Eufrat, și și-au zis: „*Veniți să zidim o cetate și un turn, al cărui vârf să ajungă până la cer, ca să ne facem nume și să nu ne risipim peste tot pământul*“.

Planul acesta era un act de semeție și de nesocotire a lui Dumnezeu. De aceea Dumnezeu, care este protivnic celor semeți, le-a amestecat limbile. Oamenii nu s-au mai putut înțelege unii cu alții și au fost nevoiți să lase lucrul neisprăvit și să se împrăstie în diferite părți ale pământului, după limba pe care o vorbeau. Turnul plănuț de ei s-a numit **Turnul Babel sau al Babilonului**, care înseamnă „amestecare“, în amintirea amestecării limbilor.

NOVL TESTAMENT

VIAȚA ȘI MINUNILE MÂNTUITORULUI

